

Petrasovits Imre
1925 - 1995

1995. január 27-én elhunyt Petrasovits Imre, a mezőgazdasági tudományok doktora, a Gödöllői Agrártudományi Egyetem professzora. Halálával nemcsak a hazai mezőgazdasági tudományt érte pótolhatatlan veszteség, hanem a vízgazdálkodási tudományt is, sőt egész hazai tudományos közéletünket. Kiemelkedő egyéniség volt, aki mind a tudományban, mind annak társadalmi vonatkozásaiban, oktatásban, nevelésben, de a nemzetközi kapcsolatokban is maradandót alkotott.

1925. november 12-én született Törökszentmiklóson és 1943-ban érettségizett a szolnoki Verseghy Ferenc Gimnáziumban. 1943-ban Kolozsvárott kezdte el jogtudományi egyetemi tanulmányait, melyeket 1947-ben a Debreceni Egyetemen fejezett be. Ezzel részben párhuzamosan Debrecenben mezőgazdasági tanulmányokat is végzett 1948-ig. Így 1947-1948-ban két oklevelet, jog- és államtudományit, valamint mezőgazdaságtudományit is szerzett.

1948 után az akkori átalakuló magyar mezőgazdaságban többféle munkát végzett. Egerben termelési segédellenőr, majd a Bihar megyei SZÖVOSZ-nál termelési ellenőr, majd alosztályvezető lett. 1950-ben a Földművelésügyi Minisztériumban előadó, majd 1951 márciusától 1953 végéig a Mezőgazdasági Vízügyi Tervező Iroda igazgatója volt. Ezután néhány hónapig a Vízügyi Főigazgatóság főmérnökeként dolgozott. Ezek az évek és változatos beosztások elősegítették áttekinthetőségének és ismereteinek fejlődését. Meg kell állapítani, hogy adminisztratív beosztásai során

tárgyilagos, lelkiismeretes tisztviselő és vezető volt, aki igyekezett a lehetőségek határain belül maximális és optimális eredményt nyújtani.

Már ekkor elhatározta, hogy tudományos területen folytatja munkásságát és ezért 1954-től 1957-ig aspiránusként dolgozott az Öntözési és Talajjavítási Kutató Intézetben Szarvason. Kandidátusi értekezését "Adatok a rizs árasztóvíz optimális magasságának megállapításához" címmel írta és védte meg. 1957-ben ugyanennek az intézetnek lett osztályvezetője, majd igazgatóhelyettese, egészen 1959-ig, amikor a Minisztérium Öntözési Igazgatósága vezetését vette át.

1960 végén került a Gödöllői Agrártudományi Egyetemre, ahol 1967-ig mint docens dolgozott. Közben hosszabb tanulmányutat tett a Versailles-i Agrárkutatói Központban. 1967 júniusában nevezték ki a Gödöllői Agrártudományi Egyetem tanárává, ahol 1966-1967-ben dékánhelyettes, 1967-1969-ben dékán, 1981-1984 között rektorhelyettes és 1987-től 1990-ig rektor is volt. 1969-től 1972-ig mint FAO szakértő és konzultáns Olaszországban, Afganisztánban, Libanonban és Szíriában fejtett ki tevékenységet az ott folyó projektekben. 1970-ben védte meg "Öntözött növényállományok vízigénye" című értekezését, amellyel a tudományok doktora fokozatot nyerte el.

Tudományos pályafutása során töretlenül folytatta a vízgazdálkodással, ennek növénytermesztési, ökológiai és gazdasági vonatkozásaival kapcsolatos kutatómunkáját. E témakörökben szerzett nemcsak hazánkban, hanem világszerte is tekintélyt és elismerést.

E rövid megemlékezésben lehetetlen felsorolni mindazokat a hazai és külföldi testületeket és bizottságokat, melyekben tagként és tisztségviselőként dolgozott, mégis ki kell emelni ezek közül néhány akadémiái bizottság, elsősorban a Mezőgazdasági Vízgazdálkodási Bizottság elnöki, az "Aszály- és Öntözés Alapítvány" Kuratóriumának elnöki, a Nemzetközi Öntözési és Leccapolási Szövetség (ICID) alelnöki, tiszteletbeli alelnöki pozícióit, valamint ugyanitt Végrehajtó Bizottsági tagságát, a Nemzetközi Műtrágyázási Szövetség (CIEC) alelnöki tisztségét, melyeket haláláig töltött be.

Gazdag tevékenységét számos díjjal és kitüntetéssel honorálták mind hazánkban, mind külföldön. Így többek között mind a "Vízgazdálkodás", mind a "Mezőgazdaság", mind pedig a "Felsőoktatás" Kíváló Dolgozója volt. 1990-ben kapta meg a Magyar Köztársaság Csillagrendjét. Ugyancsak birtokosa volt az ICID elismerő plakettjének, a Francia Akadémiai Pálmarend tiszti fokozatának, tiszteletbeli doktora volt a Máltai Egyetemnek és a Brno-i Agrártudományi Egyetemnek.

Nagyszámú publikációja jelent meg Magyarországon és külföldön. Ezek elkészítésében nemcsak széles körű tájékozottsága, hanem nyelvtudása is nagy segítséget nyújtott.

Folyóiratunknak évtizedekig volt értékes munkatársa úgy is mint szerző és úgy is mint a szakterületéhez tartozó dolgozatok lektora.

Nemcsak fáradhatatlan és széles körű tudományos tevékenysége szerzett számára elismerést és megbecsülést, hanem emberi viselkedése és magatartása is. Tudása szerénységgel, határozottsága udvariassággal párosult. Építő és jóindulatú hozzáállása és bírálata mindenütt elismerést szerzett és elfogadásra talált.

Gyakran beszélnek egy-egy tudós halála után pótolhatatlan veszteségről. Meg kell állapítani, hogy Petrasovits Imre eltávózása a jelen időszakban valóban olyan hiányt okoz tudományunkban és közéletünkben, amelyet pótolni nem lehet.